

Eleccions

A bans d'arribar a la majoria d'edat, als divuit, jo sabia que el verb *vo-tar* s'associava a un número: el 40. Tenien aquest número els verbs *parlar*, *saltar*, *guanyar* i tants altres de la primera conjugació: però *triar* tenia el 42. I *desitjar* feia un salt: el 104. Tot i ser verbs de la mateixa conjugació, els canvis gràfics impedien que tots tinguessin el mateix número. Però de sobte et trobaves un *elegir* de la tercera que et feia ballar el cap: *¿elegíssi*u porta accent i *elegíssi*n no? El 214 resolvia el dubte.

Quina sort que a casa hi hagués el Xuri, el llibret verd que contenia tots els verbs conjugats. L'editorial Claret en va treure la primera edició el juny de 1972 i, deu anys més tard, en va entrar a casa un exemplar de la dotzena edició. Petit i de color verd, inconfusible. El meu Xuri es conserva la mar de bé (tot i la guarda estripada i el rastre marronós d'haver-lo fullejat). Se

L'apunt

Gabriel Bibiloni explica que, en l'àmbit de la terminologia electoral, hi ha com a mínim dues paraules generades per la interferència del castellà: *mesa* i *eleccions*.

n'han venut més d'un milió d'exemplars, cosa que, per a un sol títol i de llengua, és extraordinari; en català, només és comparable a les novel·les *Mecanoscrit del segon origen* i *La plaça del Diamant*.

Joan Baptista Xuriguera, l'autor, va ser escriptor, traductor i filòleg. En va parlar Magí Camps el 2008, amb motiu del centenari del naixement del fill il·lustre de Menàrguens, i també Xevi Planas, a *Presència*, en un altre article magnífic del juny del 2009. Xuriguera va néixer i va morir un dia 17. Aquest número, en *Els verbs catalans conjugats*, condueix al verb *admetre*.

Admetem-ho doncs: avui, dia d'eleccions, votarem i alguns guanyaran, alguns sumaran, alguns calcularan en comú (surtiran, sí, els alcaldes de tots), però és possible que demà ningú dimiteixi, ningú se'n vagi, perquè ningú haurà perdut. Una dada farà parlar: la participació. Una altra dada passarà del tot desapercebuda: el català i el castellà són les úniques llengües europees que diuen *comics* a unes eleccions: les altres diuen, simplement, *eleccions*. *

Una visita a Anantapur

Manuel Rivas (A Coruña, 1957), narrador, poeta i periodista que escriu tant en gal·lec com en castellà, és autor d'obres d'èxit com *Un millón de vacas*, *Que me quieras amor* –on figura el conte *La lengua de las mariposas*, portada al cinema per José Luis Cuerda– i, entre altres novel·les, *El lápiz del carpintero* i *Los libros arden mal*. En el camp poètic la seva obra principal és l'antologia *Do desconocido ao desconocido* (1980-2003).

Aquest assaig de Rivas és un treball de camp de tipus periodístic basat en el viatge que va fer el 2013 a l'Índia. Més concretament a la zona d'Anantapur, on la Fundació Vicente Ferrer desenvolupa una gran activitat contra la pobresa i la marginació de milers d'indis, sobretot dels de la casta dels intocables.

Rivas, per portar endavant la crònica, s'ha entrevistat amb la família catalana de Ferrer, amb els pilars de la Fundació, Anna i Moncho Ferrer, i amb diverses persones que han viscut els canvis d'aquesta zona de l'Índia. Tot plegat fa que l'assaig tingui un gran valor testimonial i històric, no solament sobre els canvis relacionats amb Anantapur.

A través de l'entrevista que fa Rivas a la família de Ferrer a Calella, ens assabentem que Vicente procedia d'una família de camperols del Real de Gandia (València), que el seu pare va emigrar a Amèrica, abans d'instal·lar-se definitivament a Barcelona, on regentava una botiga de fruita al Born. Durant la República, Vicente Ferrer, encara adolescent, s'afilià al POUM i es dedicà també a jugar a futbol. Durant la Guerra Civil va ser reclutat i enviat al front de l'Ebre. Acabada la guerra, va viure la maledicció dels camps de refugiats a França. De la calamitat d'Argelers va tornar com a presoner de guerra a Espanya i va anar a parar al camp de concentració de Betanzos (Galícia) i, a continuació, a fer el servei militar a Madrid. Ja dins la Companyia de Jesús, el 1962 va ser destinat com a missioner a l'Índia.

Vicente Ferrer es va convertir en un terratrèmol quan va veure la realitat en què vivien milions d'indis. Va aprendre els idiomes més usats d'aquella gent, no per evangelitzar-los, per compren-

dre'ls. Escriu Rivas: "*Admiraba a Tolstoi, entre los escritores. Y Tolstoi admiraba a las personas que sabían hacerse sus propios zapatos. La forma en que Ferrer se adentró en la realidad de la India, la visible y la invisible, fue caminar hasta que se rompían las sandalias. Ese era el día de descanso, el de reponer las sandalias.*"

Ferrer es definia com a existencialista, a la seva manera; tenia una ironia superior a la dels que es consideraven existencialistes. El 1968 va haver de lluitar perquè no l'expulssessin de l'Índia, però milers de persones van sortir al

VICENTE FERRER
Manuel Rivas
Editorial: RBA
Pàgines: 218
Preu: 17 euros

Manuel Rivas
va estar el 2013 a
l'Índia i en aquest
llibre ofereix les
seves impressions
GABRIEL MASSANA

carrer per fer-li costat i la mateixa Indira Gandhi li va donar suport; i Rivas escriu: "*Ferrer le confesó a Oliveras que cuando recibió la orden de abandonar la India se acordó de uno de los himnos de su juventud: 'Negras tormentas agitan los aires / nubes oscuras nos impiden ver...' [...] Y el Father, el misionero jesuita, esbozó la sonrisa rebelde, el no que dice sí: ¡A las barricadas!*" Un any més tard posava en marxa el seu projecte a Anantapur.

La crònica de Rivas continua amb la visió de la seva visita a Anantapur i les activitats humanitàries de la Fundació Vicente Ferrer. I fins i tot coincideix amb l'equip de televisió que enregistra un film dedicat a l'home que amb el seu ímpetu va revolucionar aquest departament de l'Índia. *